

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 443

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 63

21 grudnia 2020

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 443/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 443/02	Sprawa C-759/18: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 3 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Rădăuți – Rumunia) – OF / PG [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Jurysdykcja do rozpoznania powództwa o rozwód – Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej i zobowiązania alimentacyjnego względem małoletniego dziecka pary – Wszczęcie postępowania przed sądem państwa, którego obywatelstwo posiadają strony – Artykuł 3 ust. 1 lit. b) – Miejsce pobytu małoletniego dziecka i rodziców w innym państwie członkowskim – Artykuł 12 ust. 1 lit. b) – Prorogacja jurysdykcji – Artykuł 17 – Badanie jurysdykcji – Pojęcie „odpowiedzialności rodzicielskiej”]	2
2020/C 443/03	Sprawa C-251/19 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 2 października 2019 r. – Comprojecto-Proyectos e Construções, Lda, Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo, Julião Maria Gomes de Azevedo, Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo / Europejski Bank Centralny [Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 169 regulaminu postępowania – Brak żądań – Brak jasności skargi – Oczywista niedopuszczalność]	3
2020/C 443/04	Sprawa C-378/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Austria) w dniu 11 sierpnia 2020 r. – Stadtapotheke E ..	3
2020/C 443/05	Sprawa C-407/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 31 sierpnia 2020 r. – Österreichische Apothekerkammer / HA	4

PL

2020/C 443/06	Sprawa C-422/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 8 września 2020 r. – RK / CR	4
2020/C 443/07	Sprawa C-425/20 P: Odwołanie wniesione w dniu 8 września 2020 r. przez Welmax + sp. z o. o. sp.k. od wyroku Sądu z dnia 8 lipca 2020 r. w sprawie T-305/19, Welmax + / EUIPO – Valmex Medical Imaging (welmax)	5
2020/C 443/08	Sprawa C-440/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 18 września 2020 r. – S / AD GmbH	6
2020/C 443/09	Sprawa C-447/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 22 września 2020 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP) / LM	8
2020/C 443/10	Sprawa C-448/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 22 września 2020 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP) / BD, Autoridade Tributária e Aduaneira	9
2020/C 443/11	Sprawa C-459/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht (Niderlandy) w dniu 15 września 2020 r. – X / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	10
2020/C 443/12	Sprawa C-460/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 września 2020 r. – TU, RE / Google LLC	11
2020/C 443/13	Sprawa C-466/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 25 września 2020 r. – HEITEC AG / HEITECH Promotion GmbH i RW	12
2020/C 443/14	Sprawa C-498/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Midden-Nederland (Niderlandy) w dniu 29 września 2020 r. – ZK, jako następcą prawny JM, zarządcy masy upadłości BMA Nederland BV / BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG; przy udziale: Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland	13
2020/C 443/15	Sprawa C-512/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 13 października 2020 r. – P / Swiss International Air Lines AG	14
2020/C 443/16	Sprawa C-524/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Městský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 20 października 2020 r. – VÍTKOVICE STEEL, a.s. / Ministerstvo životního prostředí	15
2020/C 443/17	Sprawa C-530/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa) w dniu 20 października 2020 r. –SIA EUROAPTIEKA / Ministru kabinets	16
2020/C 443/18	Sprawa C-621/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie poszerzonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg / Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 20 listopada 2020 r. przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji	17
2020/C 443/19	Sprawa C-190/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 4 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg – Niemcy) – MG, NH / Germanwings GmbH	18
2020/C 443/20	Sprawa C-413/19: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 października 2019 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii	18
2020/C 443/21	Sprawa C-671/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 października 2019 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil du Contentieux des Étrangers – Belgia) – X / État belge	18

Sąd

2020/C 443/22	Sprawa T-151/18: Wyrok Sądu z dnia 28 października 2020 r. – Ben Ali / Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające stosowane w związku z sytuacją w Tunezji – Środki przyjęte względem osób odpowiedzialnych za sprzeniewierzenie państwowych środków finansowych oraz osób i podmiotów z nimi powiązanych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Rozsądny termin na wydanie orzeczenia – Wystarczająca podstawa faktyczna – Termin do wniesienia skargi – Pomoc prawna – Skutek zawieszający – Dopuszczalność – Przesłanki]	19
2020/C 443/23	Sprawa T-307/18: Wyrok Sądu z dnia 15 października 2020 r. – Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals / Komisja [Dumping – Przywóz przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chin – Nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego – Prawo do obrony – Obliczanie marginesu dumpingu – Państwo analogiczne – Szkoda – Związek przyczynowy]	20
2020/C 443/24	Sprawy połączone od T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-409/19 do T-414/19, od T-416/19 do T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, od T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19: Wyrok Sądu z dnia 15 października 2020 r. – Coppo Gavazzi i in. / Parlament [Prawo instytucjonalne – Jednolity statut posła do Parlamentu Europejskiego – Posłowie do Parlamentu Europejskiego wybrani w okręgach włoskich – Przyjęcie przez Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (prezydium izby deputowanych, Włochy) decyzji nr 14/2018 w sprawie emerytur i rent – Zmiana wysokości emerytur i rent włoskich posłów krajowych – Wprowadzona w związku z tym przez Parlament Europejski zmiana wysokości emerytur i rent niektórych byłych posłów europejskich wybranych we Włoszech – Właściwość organu wydającego akt – Obowiązek uzasadnienia – Prawa nabyte – Pewność prawa – Uzasadnione oczekiwania – Prawo własności – Proporcjonalność – Równość traktowania]	20
2020/C 443/25	Sprawa T-621/20: Skarga wniesiona w dniu 3 października 2020 r. – EMCS / EASO	21
2020/C 443/26	Sprawa T-624/20: Skarga wniesiona w dniu 9 października 2020 r. – MV / Komisja	22
2020/C 443/27	Sprawa T-627/20: Skarga wniesiona w dniu 12 października 2020 r. – LAICO / Rada	23
2020/C 443/28	Sprawa T-634/20: Skarga wniesiona w dniu 21 października 2020 r. – UPTR / Parlament i Rada	24
2020/C 443/29	Sprawa T-635/20: Skarga wniesiona w dniu 21 października 2020 r. – Dermavita Company / EUIPO – Allergan Holdings France (JUVÉDERM VYBRANCE)	25
2020/C 443/30	Sprawa T-636/20: Skarga wniesiona w dniu 21 października 2020 r. – Dermavita Company / EUIPO – Allergan Holdings France (JUVÉDERM VOLUMA)	26
2020/C 443/31	Sprawa T-637/20: Skarga wniesiona w dniu 21 października 2020 r. – Dermavita Company / EUIPO – Allergan Holdings France (JUVÉDERM VOLITE)	26
2020/C 443/32	Sprawa T-648/20: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – NB / Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	27
2020/C 443/33	Sprawa T-651/20: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – KL / EBI	28
2020/C 443/34	Sprawa T-660/20: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2020 r. – Zhejiang Beyondsun Green Energy Technology Co. Ltd / Komisja Europejska	29
2020/C 443/35	Sprawa T-665/20: Skarga wniesiona w dniu 6 listopada 2020 r. – Ryanair / Komisja	30

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2020/C 443/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 433 z 14.12.2020

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 423 z 7.12.2020

Dz.U. C 414 z 30.11.2020

Dz.U. C 399 z 23.11.2020

Dz.U. C 390 z 16.11.2020

Dz.U. C 378 z 9.11.2020

Dz.U. C 371 z 3.11.2020

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 3 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Rădăuți – Rumunia) – OF / PG

(Sprawa C-759/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Jurysdykcja do rozpoznania powództwa o rozwód – Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej i zobowiązania alimentacyjnego względem małoletniego dziecka pary – Wszczęcie postępowania przed sądem państwa, którego obywatelstwo posiadają strony – Artykuł 3 ust. 1 lit. b) – Miejsce pobytu małoletniego dziecka i rodziców w innym państwie członkowskim – Artykuł 12 ust. 1 lit. b) – Prorogacja jurysdykcji – Artykuł 17 – Badanie jurysdykcji – Pojęcie „odpowiedzialności rodzicielskiej”]

(2020/C 443/02)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Rădăuți

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: OF

Strona pozwana: PG

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do powództwa o rozwód, jeśli powód wnosi sprawę do sądu państwa członkowskiego wspólnego obywatelstwa małżonków, podczas gdy ich miejsce zwykłego pobytu znajduje się w innym państwie członkowskim, sąd ten ma na mocy lit. b) tego przepisu jurysdykcję do rozpoznania tego powództwa. Ponieważ nie jest wymagana zgoda pozwanego, nie jest konieczne zbadanie kwestii, czy brak powołania się przez pozwanego na zarzut braku właściwości stanowi milczącą zgodę na właściwość sądu, do którego wniesiono powództwo.
- 2) Artykuł 3 ust. 1 i art. 17 rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym okoliczność, iż para, o której rozwiązanie związku małżeńskiego wniesiono, ma małoletnie dziecko, jest nieistotna dla ustalenia sądu mającego jurysdykcję do rozpoznania powództwa o rozwód. Ponieważ sąd państwa członkowskiego wspólnego obywatelstwa małżonków, do którego powód wniósł powództwo, ma jurysdykcję do rozpoznania tego powództwa na mocy art. 3 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, sąd ten nie może nawet w braku porozumienia stron w tym zakresie podnieść zarzutu braku jurysdykcji międzynarodowej.

- 3) Artykuł 12 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że w razie gdy sąd państwa członkowskiego wspólnego obywatelstwa małżonków, do którego powód wniósł powództwo, ma jurysdykcję do rozpoznania sprawy rozwodowej na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2201/2003, przewidzianego w art. 12 ust. 1 lit. b) warunku dotyczącego uznania jurysdykcji nie można uznać za spełniony, gdy przedmiotem postępowania nie jest odpowiedzialność rodzicielska, a pozwany się nie stawiał. W tej sytuacji sąd, do którego wniesiono powództwo, mający jurysdykcję do orzekania w sprawie rozwodu małżonków, nie ma jurysdykcji na mocy tego art. 12 ust. 1 lit. b) i art. 3 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych do orzekania w kwestiach dotyczących, odpowiednio, odpowiedzialności rodzicielskiej i zobowiązania alimentacyjnego względem danego dziecka.
- 4) Pojęcie „odpowiedzialności rodzicielskiej” w rozumieniu rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono orzeczenia dotyczące w szczególności pieczy nad dzieckiem i miejsca zamieszkania dziecka, lecz nie obejmuje ono wkładu rodziców w wydatki związane z wykształceniem i wychowaniem dziecka, który jest objęty pojęciem „obowiązku alimentacyjnego” i wchodzi w zakres stosowania rozporządzenia nr 4/2009.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 2 października 2019 r. – Comprojecto-Projectos e Construções, Lda, Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo, Julião Maria Gomes de Azevedo, Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo / Europejski Bank Centralny

(Sprawa C-251/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 169 regulaminu postępowania – Brak żądań – Brak jasności skargi – Oczywista niedopuszczalność]

(2020/C 443/03)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnosząca odwołanie: Comprojecto-Projectos e Construções, Lda, Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo, Julião Maria Gomes de Azevedo, Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (przedstawiciel: M. Ribeiro, avogado)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Saseta i P. Ferreira Jorge, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone jako oczywiście niedopuszczalne.
- 2) Comprojecto-Projectos e Construções Lda, Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo, Julião Maria Gomes de Azevedo oraz Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo zostają obciążeni własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Austria) w dniu 11 sierpnia 2020 r. – Stadtapotheke E

(Sprawa C-378/20)

(2020/C 443/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Stadtapotheke E

Strona pozwana: Bezirkshauptmannschaft Linz-Land

Uczestnik: AW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe nakładające na sąd obowiązek uwzględnienia, w przypadku przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego wymaganego w ramach procedury przyznawania licencji, ekspertyzy sporządzonej przez samorządną organizację zawodową, której organy zarządzające są w rzeczywistości zdominowane przez tę grupę zawodową, której interesy są zwykle sprzeczne z interesami grupy zawodowej składającej wniosek o licencję, lub – jeżeli takie przepisy są sprzeczne z prawem Unii – biegłego w służbie władzy publicznej, są zgodne z wymaganą przez art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej bezstronnością tego sądu?
- 2) Czy przepisy krajowe, które ustalają de facto niemożliwą do zweryfikowania na drodze sądowej przewidywaną gwarancję potencjału klienta – konkretnie w liczbie 5 500 osób – odpowiadają wymogom art. 15-17 karty w zakresie, w jakim ingerencja w te gwarancje jest dopuszczalna jedynie pod warunkiem przestrzegania zasady proporcjonalności?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien
(Austria) w dniu 31 sierpnia 2020 r. – Österreichische Apothekerkammer / HA**

(Sprawa C-407/20)

(2020/C 443/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Österreichische Apothekerkammer

Strona pozwana: HA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że krajowy zakaz sprzedaży wysyłkowej wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro w zakresie statusu HIV, które są przeznaczone przez wytwórcę do samodzielnego stosowania przez nieprofesjonalistę w warunkach domowych, a więc środek o skutku równoważnym w rozumieniu art. 34 TFUE, jest uzasadniony względami ochrony zdrowia i życia ludzi?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln
(Niemcy) w dniu 8 września 2020 r. – RK / CR**

(Sprawa C-422/20)

(2020/C 443/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: RK

Druga strona postępowania: CR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w celu stwierdzenia przez sąd, do którego wcześniej wniesiono sprawę, braku swojej jurysdykcji zgodnie z art. 7 lit. a) rozporządzenia nr 650/2012⁽¹⁾, sąd ten musi wyraźnie stwierdzić, że nie ma jurysdykcji, czy też wystarczy oświadczenie o charakterze dorozumianym, jeżeli z jego wykładni wynika, że sąd ten uznał się za niewłaściwy?
- 2) Czy sąd państwa członkowskiego, którego jurysdykcja ma wynikać ze stwierdzenia braku swojej jurysdykcji przez sąd, do którego wcześniej wniesiono sprawę w innym państwie członkowskim, jest uprawniony do badania, czy zostały spełnione przesłanki wydania orzeczenia przez sąd, do którego wcześniej wniesiono sprawę zgodnie z art. 6 lit. a) i art. 7 lit. a) rozporządzenia nr 650/2012? W jakim stopniu wiążące jest orzeczenie sądu, do którego wcześniej wniesiono sprawę? W szczególności:
 - a) Czy sąd państwa członkowskiego, którego jurysdykcja ma wynikać ze stwierdzenia braku swojej jurysdykcji przez sąd innego państwa członkowskiego, do którego wcześniej wniesiono sprawę, jest uprawniony do badania, czy spadkodawca dokonał skutecznego wyboru prawa państwa członkowskiego zgodnie z art. 22 rozporządzenia nr 650/2012?
 - b) Czy sąd państwa członkowskiego, którego jurysdykcja ma wynikać ze stwierdzenia braku swojej jurysdykcji przez sąd innego państwa członkowskiego, do którego najpierw wniesiono sprawę, jest uprawniony do badania, czy do sądu, do którego wcześniej wniesiono sprawę, został złożony wniosek jednej ze stron postępowania o stwierdzenie braku jurysdykcji na podstawie art. 6 lit. a) rozporządzenia nr 650/2012?
 - c) Czy sąd państwa członkowskiego, którego jurysdykcja ma wynikać ze stwierdzenia braku swojej jurysdykcji przez sąd innego państwa członkowskiego, do którego najpierw wniesiono sprawę, jest uprawniony do badania, czy sąd, do którego wcześniej wniesiono sprawę, słusznie uznał, że sądy państwa członkowskiego, którego prawo zostało wybrane, mają lepsze możliwości orzekania w danej sprawie spadkowej?
- 3) Czy art. 6 lit. a) i art. 7 lit. a) rozporządzenia nr 650/2012, które wymagają dokonania wyboru prawa „zgodnie z art. 22”, mają zastosowanie również wtedy, gdy spadkodawca nie dokonał wyraźnego lub dorozumianego wyboru prawa w rozrządzeniu testamentowym dokonanym przed dniem 17 sierpnia 2015 r., wobec czego prawo właściwe dla dziedziczenia może wynikać jedynie z art. 83 ust. 4 rozporządzenia nr 650/2012?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego (Dz.U. 2012, L 201, s. 107).

Odwołanie wniesione w dniu 8 września 2020 r. przez Welmax + sp. z o. o. sp.k. od wyroku Sądu z dnia 8 lipca 2020 r. w sprawie T-305/19, Welmax + / EUIPO – Valmex Medical Imaging (welmax)

(Sprawa C-425/20 P)

(2020/C 443/07)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Welmax + sp. z o. o. sp.k. (Przedstawiciel: M. Machyński, radca prawny)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem wiceprezesa Trybunału z dnia 30 października 2020 r. odwołanie zostało odrzucone jako niedopuszczalne.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart
(Niemcy) w dniu 18 września 2020 r. – S / AD GmbH**

(Sprawa C-440/20)

(2020/C 443/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S

Strona pozwana: AD GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Wykładnia pojęcia: „urządzenie ograniczające skuteczność działania”

1-1: Czy **art. 3 pkt 10** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 ⁽¹⁾ należy interpretować i stosować w ten sposób, że pojęcie „element konstrukcyjny” obejmuje wyłącznie mechaniczne elementy fizycznej konstrukcji?

W przypadku, gdy odpowiedź na pytanie 1-1 jest przecząca:

1-2: Czy **art. 3 pkt 10** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że układ kontroli emisji spalin obejmuje wyłącznie znajdujący się za silnikiem układ oczyszczania spalin (np. w postaci katalizatorów oksydacyjnych DOC, filtrów cząstek stałych, katalizatorów redukcji tlenków azotu)?

1-3: Czy **art. 3 pkt 10** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że system kontroli emisji spalin obejmuje wszelkie elementy służące redukcji emisji, zarówno te znajdujące się w silniku jak i te poza silnikiem?

2. Wykładnia pojęcia: „normalnego użytkowania”

2-1: Czy **art. 5 ust. 1** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że pojęcie „normalnego użytkowania” obejmuje jedynie warunki jazdy w cyklu NEDC?

W przypadku, gdy odpowiedź na pytanie 2-1 jest przecząca:

2-2: Czy **art. 4 ust. 1 akapit drugi w związku z art. 5 ust. 1** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że producenci muszą zapewnić przestrzeganie wartości dopuszczalnych ustalonych w załączniku I do tego rozporządzenia również w codziennym użytkowaniu?

W przypadku, gdy odpowiedź na pytanie 2-2 jest twierdząca:

2-3: Czy **art. 5 ust. 1** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że pojęcie „normalnego użytkowania” opisuje rzeczywiste warunki jazdy w codziennym użytkowaniu?

W przypadku, gdy odpowiedź na pytanie 2-3 jest przecząca:

2-4: Czy **art. 5 ust. 1** rozporządzenia (WE) należy interpretować i stosować w ten sposób, że pojęcie „normalnego użytkowania” opisuje rzeczywiste warunki jazdy w codziennym użytkowaniu na podstawie średniej prędkości 33,6 km/h i maksymalnej prędkości 120,00 km/h?

3. Dopuszczalność strategii redukcji emisji zależnych od temperatury

- 3-1: Czy **art. 5 ust. 1** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że niedopuszczalne jest stosowanie w pojeździe urządzenia, w którym część, która może mieć wpływ na emisję spalin, jest tak skonstruowana, że tempo recyrkulacji spalin jest ustawione w taki sposób, że tryb niskiego poziomu emisji spalin jest zapewniony tylko w zakresie temperatur od 20° do 30 °C, a tempo to sukcesywnie zmniejsza się poza tym zakresem temperatur?

W przypadku, gdy odpowiedź na pytanie 3-1 jest przecząca:

- 3-2: Czy **art. 5 ust. 2** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że urządzenie ograniczające skuteczność działania jest niedopuszczalne także wtedy, gdy pracuje ono w sposób ciągły poza zakresem temperatur od 20° do 30 °C w celu ochrony silnika, ograniczając w ten sposób znacznie recyrkulację spalin?

4. Interpretacja pojęcia „niezbędny” w odniesieniu do wyjątkowych okoliczności

- 4-1: Czy **art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a)** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że niezbędność stosowania urządzeń ograniczających skuteczność działania w rozumieniu tej normy występuje tylko wtedy, gdy nawet przy zastosowaniu najnowszej technologii, dostępnej w momencie uzyskania homologacji typu dla danego modelu pojazdu nie można było zapewnić ochrony silnika przed uszkodzeniem lub awarią ani bezpiecznej eksploatacji pojazdu?

W przypadku, gdy odpowiedź na pytanie 4-1 jest przecząca:

- 4-2: Czy **art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a)** rozporządzenia (WE) należy interpretować i stosować w ten sposób, że nie mamy do czynienia z niezbędnością stosowania urządzeń ograniczających skuteczność działania w rozumieniu tej normy, gdy parametry zapisane w układzie sterowania silnikiem są dobrane w taki sposób, że proces oczyszczania spalin – ze względu na wcześniej ustaloną zależność od temperatury – nie jest uruchamiany lub jest uruchamiany tylko w ograniczonym zakresie, z powodu temperatur, których zwykle można oczekiwać przez większą część roku?

5. Interpretacja pojęcia „uszkodzenia” w odniesieniu do wyjątkowych okoliczności

- 5-1: Czy **art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a)** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że jedynie silnik należy chronić przed uszkodzeniem?
- 5-2: Czy **art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a)** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że nie mamy do czynienia z uszkodzeniem, jeżeli zdarzenie dotyczy tzw. części zużywających się (takich jak zawór EGR)?
- 5-3: Czy **art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a)** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że inne części pojazdu, w szczególności części znajdujące się na dalszej drodze przemieszczania się spalin należy również chronić przed uszkodzeniem lub awarią?

6. Skutki prawne i sankcje za naruszenia prawa UE

- 6-1: Czy **art. 4 ust. 1 akapit drugi, art. 4 ust. 2 akapit drugi, art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 13** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w taki sposób, aby chroniły one również co najmniej prawo do samostanowienia w zakresie gospodarczym nabywcy pojazdu, który nie spełnia wymogów rozporządzenia (WE) nr 715/2007?

W przypadku, gdy odpowiedź na pytanie 6-1 jest przecząca:

- 6-2: Czy **art. 4 ust. 1 akapit drugi, art. 4 ust. 2 akapit drugi, art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 13** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować i stosować w ten sposób, że państwa członkowskie muszą przewidzieć mechanizm sankcji, który ze względu na effet utile daje nabywcom pojazdów prawo do wniesienia pozwu w celu egzekwowania regulującego rynek prawa Unii?

- 6-3: a) Czy pojęcie „skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej” kary w rozumieniu art. 13 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że prawnie uregulowana szkoda poniesiona przez nabywcę pojazdu nie może być zrekompensowana lub ograniczona przez rzeczywistą możliwość korzystania z pojazdu niezgodnego z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007?
- b) Czy wynikająca z prawa Unii koncepcja *effet utile* wymaga, aby pojęcie „skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej” kary w rozumieniu art. 13 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 715/2007 było zróżnicowane w zależności od tego, czy naruszenie w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 zostało popełnione umyślnie czy też wynika jedynie z niedbalstwa i tylko w tym ostatnim przypadku uzasadnia uwzględnienie rzeczywistej możliwości korzystania z zakupionego pojazdu?
- c) Czy pojęcie „skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej” kary w rozumieniu art. 13 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że nawet w przypadku zaliczenia korzyści producent pojazdu musi uiścić świadczenie wzajemne za korzystanie z pobranego kapitału, a tym samym zapłacić odsetki od tego kapitału?
- d) Czy pojęcie „skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej” kary w rozumieniu art. 13 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że producent pojazdu, który nie spełnia wymogów rozporządzenia (WE) nr 715/2007, nie może powoływać się – co najmniej od chwili pierwszego stanowczego żądania zwrotu złożonego przez nabywcę – na zaliczenie rzeczywistej możliwości korzystania na poczet swojego świadczenia wzajemnego?
- 6-4: Czy **art. 18 ust. 1 i art. 26 ust. 1** dyrektywy 2007/46/WE⁽¹⁾ należy interpretować i stosować w ten sposób, że producent narusza obowiązek wydania ważnego certyfikatu zgodności na podstawie art. 18 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE, jeżeli zainstalował w pojeździe niedozwolone urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 i wprowadzenie takiego pojazdu do obrotu narusza zakaz sprzedaży bez ważnego certyfikatu zgodności wynikający z art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE?
- 6-5: Czy jest zgodne z **celem i intencją** rozporządzenia (WE) nr 715/2007 i dyrektywy 2007/46/WE to, iż wartości dopuszczalne ustalone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 715/2007 lub certyfikat zgodności w rozumieniu art. 18 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE w związku z rozporządzeniem (WE) nr 385/2009⁽²⁾ kształtują prawo do ochrony nabywców w taki sposób, że naruszenie wartości dopuszczalnych rozporządzenia dotyczących jakości lub naruszenie prawa do dopuszczenia do ruchu wyklucza w świetle prawa Unii zaliczenie korzyści z użytkowania w przypadku odstąpienia od umowy sprzedaży pojazdu w stosunku do producenta?
- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).
- (²) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 385/2009 z dnia 7 maja 2009 r. zastępujące załącznik IX do dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywy ramowej) (Dz.U. 2009, L, 118, s. 13).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 22 września 2020 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP) / LM

(Sprawa C-447/20)

(2020/C 443/09)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

Druga strona postępowania: LM

Pytania prejudycjalne

I. Czy art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na beneficjenta dotacji obowiązek wniesienia do właściwego sądu skargi o nakazujący zwrot kwot nienależnie otrzymanych w związku z wystąpieniem nieprawidłowości, pod rygorem uprawnienia się tego aktu [...] w przypadku braku wniesienia skargi w terminie (to znaczy w sytuacji, gdy beneficjent nie skorzysta w terminie ze środków obrony przysługujących mu na mocy prawa krajowego), i które w związku z tym przewidują możliwość żądania od tego beneficjenta zwrotu nienależnie wypłaconej kwoty zgodnie z przepisami i terminami określonymi w prawie krajowym?

II. Czy art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95 stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi beneficjent dotacji nie może powoływać się na upływ terminu czterech lub ośmiu lat we wszczętym przeciwko niemu postępowaniu egzekucyjnym, gdyż kwestia ta może być oceniana wyłącznie w ramach postępowania w sprawie skargi na akt nakazujący zwrot nienależnie otrzymanych kwot ze względu na stwierdzenie nieprawidłowości?

[Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na wyżej wskazane pytania prejudycjalne (I i II) sąd odsyłający kieruje dwa inne pytania (III i IV), które nie są ujęte w sentencji jego orzeczenia:

III. Czy trzyletni termin przedawnienia przewidziany w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 2988/95 należy uznać za termin przedawnienia długu powstałego w wyniku aktu nakazującego zwrot kwot nienależnie otrzymanych ze względu na nieprawidłowości w finansowaniu? Czy termin ten rozpoczyna swój bieg w dniu przyjęcia owego aktu?

IV. Czy art. 3 rozporządzenia nr 2988/95 (stoi na przeszkodzie) przepisom krajowym, zgodnie z którymi trzyletni termin przedawnienia długu, powstającego w wyniku aktu nakazującego zwrot kwot nienależnie otrzymanych z powodu nieprawidłowości w finansowaniu, powinien rozpocząć bieg od dnia przyjęcia tego aktu i ulega przerwaniu w chwili powiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego w odniesieniu do tych kwot, oraz ulega zawieszeniu do czasu wydania ostatecznego lub prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w przypadkach odwołania, zaskarżenia, skargi lub sprzeciwu, gdy prowadzą one do zawieszenia dochodzenia spłaty długu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 22 września 2020 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP) / BD, Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-448/20)

(2020/C 443/10)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

Druga strona postępowania: BD, Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

I. Czy art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na beneficjenta dotacji obowiązek wniesienia do właściwego sądu skargi o akt nakazujący zwrot kwot nienależnie otrzymanych w związku z wystąpieniem nieprawidłowości, pod rygorem uprawomocnienia się tego aktu [...] w przypadku braku wniesienia skargi w terminie (to znaczy w sytuacji, gdy beneficjent nie skorzysta w terminie ze środków obrony przysługujących mu na mocy prawa krajowego), i które w związku z tym przewidują możliwość żądania od tego beneficjenta zwrotu nienależnie wypłaconej kwoty zgodnie z przepisami i terminami określonymi w prawie krajowym?

II. Czy art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95 stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi beneficjent dotacji nie może powoływać się na upływ terminu czterech lub ośmiu lat we wszczętym przeciwko niemu postępowaniu egzekucyjnym, gdyż kwestia ta może być oceniana wyłącznie w ramach postępowania w sprawie skargi na akt nakazujący zwrot nienależnie otrzymanych kwot ze względu na stwierdzenie nieprawidłowości?

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na wyżej wskazane pytania prejudycjalne (I i II) sąd odsyłający kieruje dwa inne pytania (III i IV), które nie są ujęte w sentencji jego orzeczenia:

III. Czy trzyletni termin przedawnienia przewidziany w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 2988/95 należy uznać za termin przedawnienia długu powstałego w wyniku aktu nakazującego zwrot kwot nienależnie otrzymanych ze względu na nieprawidłowości w finansowaniu? Czy termin ten rozpoczyna swój bieg w dniu przyjęcia owego aktu?

IV. Czy art. 3 rozporządzenia nr 2988/95 (stoi na przeszkodzie) przepisom krajowym, zgodnie z którymi trzyletni termin przedawnienia długu, powstającego w wyniku aktu nakazującego zwrot kwot nienależnie otrzymanych z powodu nieprawidłowości w finansowaniu, powinien rozpocząć bieg od dnia przyjęcia tego aktu i ulega przerwaniu w chwili powiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego w odniesieniu do tych kwot, oraz ulega zawieszeniu do czasu wydania ostatecznego lub prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w przypadkach odwołania, zaskarżenia, skargi lub sprzeciwu, gdy prowadzą one do zawieszenia dochodzenia spłaty długu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht (Niderlandy) w dniu 15 września 2020 r. – X/ Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-459/20)

(2020/C 443/11)

Język postępowania: niderlandzki.

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie odmowie przez państwo członkowskie przyznania obywatelowi państwa trzeciego, który ma na utrzymaniu małoletnie dziecko, obywatela Unii, pozostające z tym obywatelem państwa trzeciego w rzeczywistym stosunku zależności, prawa pobytu w państwie członkowskim, którego obywatelstwo posiada ten małoletni obywatel Unii, podczas gdy małoletni przebywa poza terytorium tego państwa członkowskiego, jak również poza terytorium Unii i/lub nigdy nie był na terytorium Unii, w wyniku czego małoletni obywatel Unii zostaje faktycznie pozbawiony dostępu do terytorium Unii?

- 2) (a) Czy (małoletni) obywatele Unii muszą wykazać lub uprawdopodobnić interes w wykonywaniu praw przysługujących im w związku z posiadaniem przez nich obywatelstwa Unii?
- (b) Czy ma w tym kontekście znaczenie okoliczność, że małoletni obywatele Unii co do zasady nie mogą dochodzić swoich praw samodzielnie i nie decydują sami o miejscu swojego pobytu, lecz są w tym zakresie zależni od swoich rodziców (rodzica) i że mogłoby to oznaczać, iż w imieniu małoletniego obywatela Unii są egzekwowane prawa przysługujące mu jako obywatelowi Unii, podczas gdy mogłoby to być sprzeczne z jego innymi interesami w rozumieniu między innymi wyroku w sprawie Chavez-Vilchez ⁽¹⁾?
- (c) Czy prawa te są bezwzględne w tym znaczeniu, że nie można utrudniać korzystania z nich lub nawet, że na państwie członkowskim, którego obywatelstwo posiada (małoletni) obywatel Unii, ciąży pozytywny obowiązek umożliwienia wykonywania tych praw?
- 3) (a) Czy dla oceny istnienia stosunku zależności, o którym mowa w pytaniu 1), decydujące znaczenie ma to, czy przed złożeniem wniosku lub przed wydaniem decyzji odmawiającej przyznania prawa pobytu, lub też przed momentem, w którym sąd (krajowy) ma wydać rozstrzygnięcie w postępowaniu wszczętym na skutek tej odmowy, rodzic będący obywatelem państwa trzeciego sprawował codzienną opiekę nad małoletnim obywatelem Unii, czy też nie i czy w przeszłości inne osoby przejęły tę opiekę i/lub mogą ją (nadal) sprawować?
- (b) Czy można w tym kontekście wymagać by dla celów skutecznego wykonywania przysługujących mu praw wynikających z prawa Unii małoletni obywatel Unii musiał osiedlić się na terytorium Unii ze swoim drugim rodzicem, będącym obywatelem Unii, któremu być może nie przysługuje już władza rodzicielska nad tym małoletnim?
- (c) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy ma przy tym znaczenie okoliczność, czy rodzicowi temu przysługuje władza rodzicielska, czy też nie i/lub czy sprawuje (sprawował) on nad małoletnim opiekę w aspekcie prawnym, finansowym i uczuciowym oraz czy jest on gotowy przejąć na siebie tę opiekę i/lub pieczę nad małoletnim?
- (d) Jeżeli ustalone zostanie, że władza rodzicielska nad małoletnim obywatelem Unii przysługuje wyłącznie rodzicowi będącemu obywatelem państwa trzeciego, to czy oznacza to, że mniejsze znaczenie ma kwestia opieki w aspekcie prawnym, finansowym i/lub uczuciowym?

⁽¹⁾ C-133/15, EU:C:2017:354.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 24 września 2020 r. – TU, RE / Google LLC**

(Sprawa C-460/20)

(2020/C 443/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i wnosząca skargę rewizyjną: TU, RE

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: Google LLC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z przysługującym osobie, której dane dotyczą, prawem do poszanowania życia prywatnego (art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) i do ochrony dotyczących jej danych osobowych (art. 8 karty) to, aby, w ramach wyważania sprzecznych praw i interesów wynikających z art. 7, 8, 11 i 16 karty, przy rozpatrywaniu wniesionego przez tę osobę żądania usunięcia linków z listy wyników wyszukiwania, które to żądanie zostało wniesione przeciwko administratorowi odpowiedzialnemu za wyszukiwarkę internetową zgodnie z art. 17 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/679 ⁽¹⁾ – w sytuacji, w której link, którego usunięcia z listy wyników dotyczy to żądanie, prowadzi do treści zawierającej twierdzenia faktyczne i oceny wartościujące oparte na twierdzeniach faktycznych, których prawdziwość osoba, której dane dotyczą, podważa, a którego to linku zgodność z prawem zależy od prawdziwości zawartych pod nim twierdzeń faktycznych – istotnym kryterium było również to, czy osoba, której dane dotyczą, mogłaby w sposób, którego można by od niej rozsądnie oczekiwać – na przykład w ramach środka tymczasowego – uzyskać ochronę prawną przed dostawcą treści, a tym samym uzyskać przynajmniej tymczasowe wyjaśnienie kwestii prawdziwości treści wyświetlanej przez administratora odpowiedzialnego za wyszukiwarkę?
- 2) Czy w przypadku żądania usunięcia linków z listy wyników wyszukiwania skierowanego przeciwko administratorowi odpowiedzialnemu za wyszukiwarkę internetową, która w przypadku wyszukiwania mającego za punkt wyjścia imię i nazwisko wyszukuje zdjęcia osób fizycznych umieszczone w Internecie przez osoby trzecie w związku z imieniem i nazwiskiem tej osoby i wyświetla znalezione przez siebie zdjęcia w przeglądzie wyników jako miniatury („thumbnails”), w ramach wyważania sprzecznych praw i interesów wynikających z art. 7, 8, 11 i 16 karty, którego trzeba dokonać zgodnie z art. 12 lit. b) i art. 14 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 95/46/WE ⁽²⁾ / art. 17 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 2016/679, należy jako decydujące kryterium uwzględnić kontekst pierwotnej publikacji osoby trzeciej, również w przypadku, kiedy wyszukiwarka, wyświetlając miniaturę, zamieszcza, co prawda, link do strony internetowej osoby trzeciej, ale strona ta nie jest konkretnie nazwana, a wyszukiwarka nie wyświetla wynikającego stąd kontekstu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), (Dz.U. L 119, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 25 września 2020 r. – HEITEC AG / HEITECH Promotion GmbH i RW**

(Sprawa C-466/20)

(2020/C 443/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HEITEC AG

Strona pozwana: HEITECH Promotion GmbH, RW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy tolerowanie w rozumieniu art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2008/95/WE ⁽¹⁾, a także art. 54 ust. 1 i 2 oraz art. 111 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾ mogą wykluczyć nie tylko wszelkie kroki podejmowane na drodze administracyjnej lub sądowej, lecz również zachowanie mające miejsce bez udziału organu lub sądu?

- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy przedsądowe wezwanie do zaniechania naruszeń, w ramach którego właściciel wcześniejszego znaku towarowego przed skierowaniem sprawy na drogę sądową żąda od właściciela późniejszego znaku towarowego zobowiązania się do zaniechania używania znaku towarowego oraz zapłaty kary umownej w przypadku naruszenia tego zobowiązania, stanowi zachowanie przeczące tolerowaniu w rozumieniu art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2008/95/WE, a także art. 54 ust. 1 i 2 oraz art. 111 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009?
- 3) Czy przy obliczaniu pięcioletniego okresu tolerowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2008/95/WE, a także art. 54 ust. 1 i 2 oraz art. 111 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w przypadku podjęcia kroków na drodze sądowej istotne jest wniesienie powództwa do sądu, czy doręczenie pozwu stronie pozwanej? Czy w tym kontekście ma znaczenie to, że doręczenie pozwu stronie pozwanej wskutek zawinienia właściciela wcześniejszego znaku towarowego opóźniło się na tyle, że okres pięciu lat upłynął?
- 4) Czy utrata, o której mowa w art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2008/95/WE, a także art. 54 ust. 1 i 2 oraz art. 111 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, oprócz roszczeń o zaniechanie obejmuje również dalsze roszczenia wynikające z prawa znaków towarowych, na przykład roszczenia odszkodowawcze czy roszczenia o udzielenie informacji i zniszczenie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank
Midden-Nederland (Niderlandy) w dniu 29 września 2020 r. – ZK, jako następca prawny JM, zarządcy
masy upadłości BMA Nederland BV / BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG; przy udziale:
Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland**

(Sprawa C-498/20)

(2020/C 443/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Midden-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZK, jako następca prawny JM, zarządcy masy upadłości BMA Nederland BV

Strona pozwana: BMA Braunschweigische Maschinenbauanstalt AG

przy udziale: Stichting Belangbehartiging Crediteuren BMA Nederland

Pytania prejudycjalne

- 1) (a) Czy zawarte w art. 7 zdanie wprowadzające i pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona) (zwanego dalej: „rozporządzeniem Bruksela I-bis”) (¹) pojęcie „miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę” należy interpretować w ten sposób, że „miejscem wystąpienia zdarzenia powodującego postanie szkody” (Handlungsort) jest miejsce, w którym ma siedzibę spółka, która nie zaspokaja roszczeń swoich wierzycieli, jeżeli ten brak zaspokojenia roszczeń jest skutkiem naruszenia obowiązku staranności przez spółkę nadrzędną wobec tej spółki względem tych wierzycieli?
- (b) Czy zawarte w art. 7 zdanie wprowadzające i pkt 2 rozporządzenia Bruksela I-bis pojęcie „miejsca, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę” należy interpretować w ten sposób, że „miejscem urzeczywistnienia się szkody” (Erfolgort) jest miejsce, w którym ma siedzibę spółka, która nie zaspokaja roszczeń swoich wierzycieli, jeżeli ten brak zaspokojenia roszczeń jest skutkiem naruszenia obowiązku staranności przez spółkę nadrzędną wobec tej spółki względem tych wierzycieli?
- (c) Czy wymagane jest wystąpienie dodatkowych okoliczności, które uzasadniają właściwość sądu miejsca siedziby spółki, która nie zaspokaja roszczeń, a jeżeli tak, to o jakie okoliczności chodzi?

- (d) Czy okoliczność, że niderlandzki zarządca spółki, która nie zaspokaja roszczeń swoich wierzycieli, wniósł w ramach wykonywania przez niego jego ustawowego zadania polegającego na podziale masy upadłości na rzecz (lecz nie w imieniu) ogółu wierzycieli powództwo o odszkodowanie z tytułu czynu niedozwolonego, ma znaczenie dla ustalenia sądu właściwego na mocy art. 7 zdanie wprowadzające i pkt 2 rozporządzenia Bruksela I-bis? Takie powództwo skutkuje po pierwsze tym, że nie bada się indywidualnej sytuacji poszczególnych wierzycieli oraz że pozwana osoba trzecia nie może podnosić względem zarządcy zarzutów, które być może przysługiwałyby jej względem określonych wierzycieli indywidualnych.
- (e) Czy okoliczność, że część wierzycieli, na rzecz których zarządca wytoczył powództwo, ma miejsce zamieszkania poza terytorium Unii Europejskiej, ma znaczenie dla ustalenia sądu właściwego na mocy art. 7 zdanie wprowadzające i pkt 2 rozporządzenia Bruksela I-bis?
- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze byłaby odmienna, gdyby chodziło o powództwo wytoczone przez fundację, której celem jest reprezentowanie zbiorowych interesów wierzycieli, którzy ponieśli szkodę w rozumieniu pytania pierwszego? Takie powództwo zbiorowe polega na tym, że w toku postępowania nie ustala się a) gdzie mają miejsce zamieszkania wyżej wymienieni wierzyciele, b) jakie są szczególne okoliczności powstania roszczeń poszczególnych wierzycieli w stosunku do spółki i c) czy wobec poszczególnych wierzycieli istniał obowiązek staranności i czy został on naruszony.
- 3) Czy art. 8 zdanie wprowadzające i pkt 2 rozporządzenia Bruksela I bis należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd, przed którym zawisł spór w przedmiocie pierwotnego powództwem, uzna ostatecznie, że jednak nie jest właściwy do rozpatrzenia tego powództwa, oznacza to automatycznie również, że odpada jego właściwość w zakresie powództwa wytoczonego przez interwenienta?
- 4) (a) Czy art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (zwanego dalej: „rozporządzeniem Rzym II”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „miejszem, w którym powstaje szkoda” jest miejsce, w którym ma siedzibę spółka, która nie zaspokaja roszczeń odszkodowawczych wierzycieli tej spółki, powstałych w wyniku naruszenia obowiązku staranności, o którym mowa powyżej?
- (b) Czy dla ustalenia tego miejsca znaczenie ma okoliczność, że powództwa zostały wytoczone przez zarządcę w ramach wykonywania przez niego jego ustawowego zadania polegającego na podziale masy upadłości i przez podmiot reprezentujący interesy zbiorowe na rzecz (lecz nie w imieniu) ogółu wierzycieli?
- (c) Czy dla ustalenia tego miejsca znaczenie ma okoliczność, że część wierzycieli ma miejsce zamieszkania poza terytorium Unii Europejskiej?
- (d) Czy okoliczność, że upadłą spółkę niderlandzką i jej spółkę nadrzędną łączyły umowy o finansowanie, w których dokonano wyboru jurysdykcji sądów niemieckich i ustalono, że ma do nich zastosowanie prawo niemieckie, jest okolicznością, z której wynika, że zarzucany BMA AG czyn niedozwolony pozostaje w znacznie ściślejszym związku z państwem innym niż Niemcy w rozumieniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rzym II?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. UE 2007, L 199, s.40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Holland (Niderlandy) w dniu 13 października 2020 r. – P/ Swiss International Air Lines AG

(Sprawa C-512/20)

(2020/C 443/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Holland

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: P

Strona pozwana: Swiss International Air Lines AG

Pytanie prejudycjalne

Czy w przypadku lotu łączonego, w ramach którego między odlotem z lotniska znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego a przylotem na lotnisko znajdujące się na terytorium państwa trzeciego miało miejsce planowane międzyładowanie w Szwajcarii, w ramach którego dokonano zmiany statku powietrznego – biorąc pod uwagę art. 15 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 21 czerwca 1999 r. ⁽¹⁾ oraz decyzje Komitetu nr 1/2006 ⁽²⁾ i nr 1/2017 ⁽³⁾ – rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽⁴⁾ ma zastosowanie również w odniesieniu do [segmentu] lotu łączonego ze Szwajcarii do państwa trzeciego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 114, s. 73.

⁽²⁾ Decyzja nr 1/2006 Komitetu ds. Transportu Lotniczego Wspólnota/Szwajcaria z dnia 18 października 2006 r. zmieniająca Załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego; Dz.U. 2006, L 298, s. 23.

⁽³⁾ Decyzja nr 1/2017 Wspólnego Komitetu ds. Transportu Lotniczego Unia Europejska/Szwajcaria a ustanowionego na mocy umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 29 listopada 2017 r. zastępująca załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego; Dz.U. 2017, L 348, s. 46.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Městský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 20 października 2020 r. – VÍTKOVICE STEEL, a.s. / Ministerstvo životního prostředí

(Sprawa C-524/20)

(2020/C 443/16)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Městský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VÍTKOVICE STEEL, a.s.

Strona przeciwna: Ministerstvo životního prostředí

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 8 decyzji Komisji 2011/278/UE ⁽¹⁾ z dnia 27 kwietnia 2011 r. w związku z załącznikiem I do tej decyzji wymaga przydzielenia bezpłatnych uprawnień do emisji na okres 2013–2020 instalacji, w której prowadzi się proces wykorzystujący konwertor tlenowy, gdzie zasobem na wejściu procesu jest płynna surowka żelaza dostarczana z innej instalacji należącej do innego prowadzącego instalację, jeżeli jednocześnie jest zapewnione, że nie dojdzie do podwójnego liczenia ani podwójnego przydziału uprawnień przeznaczonych dla produktu ciekły metal?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze – czy art. 10 ust. 8 decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. 2011/278/UE w związku z załącznikiem I do tej decyzji jest nieważny w odniesieniu do produktu ciekły metal z powodu sprzeczności z art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE w związku z załącznikiem I do tej dyrektywy, ewentualnie z powodu niezrozumiałości?

- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie – czy wobec odpadnięcia podstawy prawnej nieważny jest również art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2013/448/UE ⁽²⁾ z dnia 5 września 2013 r. w odniesieniu do instalacji z identyfikatorem CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – czy art. 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2 akapit trzeci decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. w odniesieniu do instalacji z identyfikatorem CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te umożliwiają przydział uprawnień przeznaczonych dla produktu *ciekły metal* tej instalacji na podstawie nowego wniosku Republiki Czeskiej, jeżeli podwójne liczenie i podwójny przydział uprawnień zostaną wykluczone?
- 5) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie czwarte – czy art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. w odniesieniu do instalacji z identyfikatorem CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 jest nieważny z powodu sprzeczności z art. 10 ust. 8 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w związku z załącznikiem I do tej decyzji?
- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czwarte lub piąte – jak zgodnie z prawem Unii powinien postąpić organ państwa członkowskiego, który sprzecznie z prawem Unii nie przyznał bezpłatnych uprawnień do emisji prowadzącemu instalację, w której przeprowadzany jest proces wykorzystujący *konwertor tlenowy*, w sytuacji gdy dana instalacja nie jest już eksploatowana, a okres, na który były przydzielane uprawnienia, już się skończył?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. 2011, L 130, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2013) 5666] (Dz.U. 2013, L 240, s. 27).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa)
w dniu 20 października 2020 r. –SIA EUROAPTIEKA / Ministru kabinets**

(Sprawa C-530/20)

(2020/C 443/17)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA EUROAPTIEKA

Instytucja, która wydała sporny akt: Ministru kabinets

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy działalność, o której mowa w zaskarżonym przepisie, należy uznać za reklamę produktów leczniczych w rozumieniu tytułu VIII dyrektywy 2001/83/WE ⁽¹⁾ („Reklama”)?
- 2) Czy art. 90 dyrektywy 2001/83/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, które rozszerzają listę zakazanych sposobów reklamy i nakładają surowsze ograniczenia niż te wyraźnie wskazane w art. 90 tej dyrektywy?

- 3) Czy należy uznać, że zaskarżony w postępowaniu głównym przepis ogranicza reklamę produktów leczniczych w celu promowania racjonalnego stosowania tych produktów w rozumieniu art. 87 ust. 3 dyrektywy 2001/83/WE?

(¹) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie poszerzonym) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg / Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 20 listopada 2020 r. przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

(Sprawa C-621/20 P)

(2020/C 443/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) (przedstawiciele: K.-Ph. Wojcik, H. Ehlers, P.A. Messina i J. Kerlin, pełnomocnicy oraz H.-G. Kamann, F. Louis, P. Gey, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Landesbank Baden-Württemberg, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji wnosi o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2020 r. w sprawie T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg / Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB);
- oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 85 ust. 3 regulaminu postępowania przed Sądem, przeinaczenie dowodów oraz naruszenie prawa SRB do rzetelnego procesu sądowego

W pierwszej kolejności SRB podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 85 ust. 3 swojego regulaminu postępowania oraz błędnie go zastosował rozstrzygając, że SRB nie wykazała należyte autentyczności decyzji SRB w sprawie składek ex ante za rok 2017 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05), ponieważ dowody przedstawione przez SRB na rozprawie i mające na celu należyte wykazanie jej autentyczności zostały uznane za niedopuszczalne. W tym kontekście SRB podnosi, po pierwsze, że przedstawienie odnośnych dowodów na rozprawie było uzasadnione, jako że kwestia braku autentyczności decyzji nie była wcześniej przedmiotem ani pisemnego etapu postępowania, ani też nie została podjęta przez Sąd czy to w środkach organizacji postępowania, czy to w rozstrzygnięciu dotyczących kwestii dowodowych. SRB podnosi, po drugie, że niewzięcie przez Sąd tych dowodów pod uwagę oraz uznanie, że gdyby były one uznane za dopuszczalne, byłyby pozbawione znaczenia, doprowadziły do przeinaczenia przedstawionych mu dowodów. Ponadto stwierdzając, że przedstawione dowody w każdym razie nie wykazują związku pomiędzy obiegówką podpisaną przez przewodniczącą SRB a załącznikiem zaskarżonej decyzji, Sąd nie wziął pod uwagę numeru porządkowego zamieszczonego na obiegówce, za pomocą którego została ona nierozdzielnie powiązana z aktami w formie elektronicznej, które zawierały z kolei decyzję oraz załącznik do niej. SRB podnosi, po trzecie, że Sąd naruszył prawo SRB do rzetelnego procesu sądowego, nie podnosząc kwestii niewykazania autentyczności przed rozprawą, nie przyjmując propozycji SRB dotyczącej przedstawienia dalszych dowodów oraz na żadnym etapie nie dając SRB do zrozumienia, że nie uważa przedstawionych środków dowodowych za wystarczające.

Zarzut drugi: naruszenie art. 296 TFUE i art. 47 Karty praw podstawowych

W drugiej kolejności SRB podnosi ponadto, że ąd dokonał nadmiernie szerokiej wykładni wymogów sformułowanych w art. 296 TFUE i art. 47 karty, ponieważ stwierdził, że metoda obliczeniowa przewidziana w art. 4-7 i art. 9 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63⁽¹⁾ oraz w załączniku I do tego rozporządzenia jest nieprzejrzysta, w związku z czym zaskarżona decyzja nie mogła siłą rzeczy zostać należycie uzasadniona, ponieważ Landesbank Baden-Württemberg nie mógł w pełni zweryfikować prawidłowości owego obliczenia. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sądowi nie udało się pogodzić owych wymogów z obowiązkiem zachowania tajemnicy na podstawie art. 339 TFUE (który de facto nie został wymieniony w zaskarżonym wyroku) ani z innymi zasadami prawa Unii. Zdaniem SRB rozporządzenie delegowane stworzyło właściwą równowagę pomiędzy zasadą przejrzystości a obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej oraz innymi celami realizowanymi przez rzeczne rozporządzenie, a w szczególności osiągnęło cel związany z uzyskaniem składek opłacanych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na pewnym docelowym poziomie oraz ustanowiło procedurę, w ramach której składki są pobierane od wszystkich zobowiązanych do tego instytucji sprawiedliwie i proporcjonalnie. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji SRB w należyty sposób przestrzegała owych ram prawnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Dz.U. 2015, L 11, s. 44.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 4 października 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg – Niemcy) – MG, NH / Germanwings GmbH

(Sprawa C-190/19)⁽¹⁾

(2020/C 443/19)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 października 2019 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii

(Sprawa C-413/19)⁽¹⁾

(2020/C 443/20)

Język postępowania: słoweński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 października 2019 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil du Contentieux des Étrangers – Belgia) – X / État belge

(Sprawa C-671/19)⁽¹⁾

(2020/C 443/21)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 4.11.2019.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 28 października 2020 r. – Ben Ali / Rada

(Sprawa T-151/18) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające stosowane w związku z sytuacją w Tunezji – Środki przyjęte względem osób odpowiedzialnych za sprzeniewierzenie państwowych środków finansowych oraz osób i podmiotów z nimi powiązanych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych – Pozostawienie nazwiska skarżącego w wykazie – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Różnorodny termin na wydanie orzeczenia – Wystarczająca podstawa faktyczna – Termin do wniesienia skargi – Pomoc prawna – Skutek zawieszający – Dopuszczalność – Przesłanki]

(2020/C 443/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Slim Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Ali (Verneuil-l'Étang, Francja) (przedstawiciel: adwokat K. Lara)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Lejeune, A. Jaume i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/141 z dnia 29 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2018, L 25, s. 38), decyzji Rady (WPZiB) 2019/135 z dnia 28 stycznia 2019 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2019, L 25, s. 23) oraz decyzji Rady (WPZiB) 2020/117 z dnia 27 stycznia 2020 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. 2020, L 22, s. 31) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2018/141 z dnia 29 stycznia 2018 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji oraz decyzji Rady (WPZiB) 2019/135 z dnia 28 stycznia 2019 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji w zakresie, w jakim te decyzje dotyczą Slima Bena Tijaniego Bena Haja Hamdy Bena Alego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez S. Bena Alego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 5.8.2019.

Wyrok Sądu z dnia 15 października 2020 r. – Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals / Komisja(Sprawa T-307/18) ⁽¹⁾

[Dumping – Przywóz przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chin – Nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego – Prawo do obrony – Obliczanie marginesu dumpingu – Państwo analogiczne – Szkoda – Związek przyczynowy]

(2020/C 443/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd (Huzhou, Chiny) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i P. Billiet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Demeneix, M. França, N. Kuplewatzky i E. Schmidt, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie podniesione, na podstawie art. 263 TFUE w celu doprowadzenia do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/330 z dnia 5 marca 2018 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. 2018, L 63, s. 15), w zakresie w jakim dotyczy skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 15 października 2020 r. – Coppo Gavazzi i in. / Parlament

(Sprawy połączone od T-389/19 do T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, od T-409/19 do T-414/19, od T-416/19 do T-418/19, od T-420/19 do T-422/19, od T-425/19 do T-427/19, od T-429/19 do T-432/19, T-435/19, T-436/19, od T-438/19 do T-442/19, od T-444/19 do T-446/19, T-448/19, od T-450/19 do T-454/19, T-463/19 i T-465/19) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne – Jednolity statut posła do Parlamentu Europejskiego – Posłowie do Parlamentu Europejskiego wybrani w okręgach włoskich – Przyjęcie przez Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (prezydium izby deputowanych, Włochy) decyzji nr 14/2018 w sprawie emerytur i rent – Zmiana wysokości emerytur i rent włoskich posłów krajowych – Wprowadzona w związku z tym przez Parlament Europejski zmiana wysokości emerytur i rent niektórych byłych posłów europejskich wybranych we Włoszech – Właściwość organu wydającego akt – Obowiązek uzasadnienia – Prawa nabyte – Pewność prawa – Uzasadnione oczekiwania – Prawo własności – Proporcjonalność – Równość traktowania]

(2020/C 443/24)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Coppo Gavazzi (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Merola)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i S. Alves, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności pism z dnia 11 kwietnia 2019 r., a także, w odniesieniu do skarżącego w sprawie T-465/19, pisma z dnia 11 czerwca 2019 r., sporządzonych przez Parlament w odniesieniu do każdego ze skarżących, dotyczących dostosowania wysokości świadczeń emerytalnych skarżących w następstwie wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2019 r. decyzji nr 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati.

Sentencja

- 1) Skarga w sprawie T-453/19, Panusa/Parlement zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Pozostałe skargi zostają oddalone.
- 3) Maria Teresa Coppo Gavazzi oraz pozostali skarżący, których nazwiska zostały wskazane w załączniku, pokrywają własne koszty oraz zostają obciążeni kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2020 r. – EMCS / EASO

(Sprawa T-621/20)

(2020/C 443/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EMCS Ltd. (Msida, Malta) (przedstawiciele: P. Kuypers i N. Groot, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EASO z dnia 23 lipca 2020 r. oznaczonej jako „Przetarg EASO/2020/789, zapewnienie pracowników tymczasowych na potrzeby EASO na Malcie” wydanej w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego regulowanego rozporządzeniem (EU, Euratom) nr 2018/1046 ⁽¹⁾, w zakresie w jakim odrzucono w niej ofertę skarżącej z przetargu o numerze referencyjnym EASO/2020/789; lub
- stwierdzenie nieważności czynności, na mocy których EASO umożliwił lub umożliwia osobom innym niż skarżąca zawarcie umowy ramowej w następstwie przetargu o numerze referencyjnym EASO/2020/789; i
- nakazanie EASO zrekompensowania szkód, jakie poniosła skarżąca z powodu uniemożliwienia jej przez EASO wykonania umowy ramowej; oraz
- obciążenie EASO kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez EASO zasady równego traktowania oraz zasady przejrzystości, ponieważ dokumenty przetargowe nie były wystarczająco jasne, precyzyjne i jednoznaczne, a EASO mógł i powinien był objaśnić dokumenty przetargowe. Mimo że skarżąca wielokrotnie zwracała się o wyjaśnienia, EASO nie objaśnił dokumentów przetargowych. W związku z tym, EASO godził się na ciągłe naruszanie zasady przejrzystości.

2. Zarzut drugi dotyczący niezgodnego z prawem samodzielnego przeliczenia przez EASO oferty finansowej skarżącej, co stanowiło działanie naruszające jego własną specyfikację istotnych warunków zamówienia oraz orzecznictwo Sądu i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W konsekwencji, EASO oparł swoją ocenę dotyczącą oferty przetargowej skarżącej na zmienionej sumie. W związku z tym, EASO postąpił wbrew zasadom równego traktowania i przejrzystości. W rezultacie, EASO nie mógł podjąć decyzji w sprawie udzielenia zamówienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez EASO art. 170 ust. 3 rozporządzenia 2018/1046 poprzez nie wykazanie względnej przewagi oferty konsorcjum wobec oferty skarżącej, nawet po wyraźnym tego zażądaniu od EASO przez skarżącą. EASO nie ujawnił, dlaczego oferta konsorcjum została wyżej oceniona niż oferta skarżącej, co spowodowało, że skarżąca nie była w stanie określić mocnych i słabych stron swojej oferty w porównaniu z ofertą konsorcjum.
4. Zarzut czwarty, związany z żądaniem odszkodowania, podnoszący, iż skarżąca poniosła szkodę z powodu utraty zysku wynikającej z utraty możliwości zawarcia umowy ramowej.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U.L.193 z 30.7.2018 R., s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2020 r. – MV / Komisja

(Sprawa T-624/20)

(2020/C 443/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MV (przedstawiciele: adwokaci G. Pandey, D. Rovetta i V. Villante)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) z dnia 30 czerwca 2020 r. oddalającej zażalenie złożone w dniu 27 stycznia 2020 r. przez stronę skarżącą na podstawie art. 90 ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, w tym oddalenie wniosku o odszkodowanie w wysokości 50 000 EUR;
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO)/komisji konkursowej z dnia 29 października 2019 r. oddalającej wniosek strony skarżącej o ponowne rozpatrzenie decyzji komisji konkursowej o niedopuszczeniu do następnego etapu konkursu;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 czerwca 2019 r., która wynika z konta internetowego EPSO o niewpisaniu strony skarżącej na listę urzędników wyłonionych w ramach konkursu EPSO/AD/364/19–3-pracownicy ochrony;
- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/364/19–3- pracownicy ochrony, opublikowanego w dniu 24 stycznia 2019 r., oraz wynikającego z niego projektu listy urzędników wybranych do udziału we wspomnianym konkursie w całości;
- ponadto
 - w razie potrzeby, w ramach kwestii wstępnej, stwierdzenie nieważności art. 90 regulaminu pracowniczego i braku jego zastosowania w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 270 TFUE;

- zarządzenie wnioskowanych środków dowodowych, o których mowa w niniejszej skardze;
- obciążenie Komisji Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszego postępowania sądowego;
- zobowiązanie strony pozwanej do zapłaty stronie skarżącej 50 000 EUR odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku ww. niezgodnych z prawem zaskarżonych decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie dokonanej przez EPSO/komisję konkursową w odniesieniu do oceny doświadczenia zawodowego strony skarżącej – naruszenie załącznika II do rozpatrywanego ogłoszenia o konkursie, w którym określono wymagane doświadczenie zawodowe.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.⁽¹⁾, wraz z naruszeniem art. 1d i 28 regulaminu pracowniczego oraz art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego, naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji, a także niezgodności z prawem ogłoszenia o konkursie na podstawie art. 277 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE „Talent Screener” oraz pkt 2.4 ogólnych zasad dotyczących konkursów otwartych, jak również art. 5 załącznika III do regulaminu pracowniczego, a także naruszenia art. 1d, art. 4, 7 i 29 regulaminu pracowniczego.
4. Zarzut czwarty dotyczący niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE całego załącznika II do rozpatrywanego ogłoszenia o konkursie, wraz z naruszeniem art. 1d regulaminu pracowniczego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. Polskie wydanie specjalne: Rozdział 01 Tom 001 P. 3–3) ze zmianami.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2020 r. – LAICO / Rada

(Sprawa T-627/20)

(2020/C 443/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Libyan African Investment Co. (LAICO) (Trypolis, Libia) (przedstawiciele: adwokaci A. Bahrami i N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/1137 z dnia 30 lipca 2020 r. wykonującej decyzję (WPZiB) 2015/1333 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii⁽¹⁾ w zakresie, w jakim utrzymano w niej nazwę strony skarżącej w wykazie podmiotów zawartym w załączniku IV do decyzji Rady (WPZiB) 2015/1333 z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylającej decyzję 2011/137/WPZiB⁽²⁾;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/1130 z dnia 30 lipca 2020 r. wykonującego art. 21 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/44 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii⁽³⁾ i zmieniającego załącznik III do rozporządzenia Rady (UE) 2016/44 z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 204/2011⁽⁴⁾ w zakresie, w jakim utrzymano w nim nazwę strony skarżącej w wykazie podmiotów zawartym w załączniku III do rozporządzenia (UE) 2016/44; oraz

- obciążenie Rady kosztami postępowania oraz innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku ze skargą w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia Rady (UE) 2016/44 oraz decyzji Rady (WPZiB) 2015/1333 w zakresie, w jakim nie zostały spełnione kumulatywne przesłanki umieszczania podmiotów w wykazie zgodnie z motywem 3 decyzji 2015/1333.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ciążącego na Radzie obowiązku dokonywania przeglądu wszystkich środków ograniczających dla zapewnienia, aby cały czas przyczyniały się one do realizacji celów, którym służą.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie. W szczególności strona skarżąca twierdzi, że:
 - LAICO jest przedsiębiorstwem państwowym, którego władzami są walne zgromadzenie wspólników oraz zarząd.
 - w skład zarządu LAICO wchodzi wysoko wykwalifikowani i doświadczeni specjaliści; oraz
 - spółki dominujące LAICO nie są objęte podobnymi ograniczeniami.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 247, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. 2015, L 206, s. 34.

⁽³⁾ Dz.U. 2020, L 247, s. 14.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2016, L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 października 2020 r. – UPTR / Parlament i Rada

(Sprawa T-634/20)

(2020/C 443/28)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Unie van Professionele Transporteurs en Logistieke Ondernemers (UPTR) (Herstal, Belgia) (przedstawiciel: F. Vanden Bogaerde, advocaat)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności art. 2 pkt 4) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym;
- zawieszenia wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 3 ust. 3 TUE oraz zasady swobodnego przepływu usług

W dziedzinie transportu drogowego, a dokładniej transportu kabotażowego, należy dążyć do stopniowej liberalizacji. Sporny przepis rozporządzenia nr 2020/1055 powoduje regres osiągniętego już stopnia liberalizacji, ponieważ przepis ten zawiera daleko idące ograniczenie, niekorzystne w szczególności dla przewoźników będących członkami strony skarżącej. Cel związany z dążeniem do zapobiegania nadużywaniu kabotażu – leżący u podstaw przyjętego przepisu – jest już realizowany przez inne instrumenty prawa Unii (Mobility Package).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Przed przyjęciem rozporządzenia, którego część stanowi sporny przepis, nie dokonano aktualizacji oceny skutków, którą przeprowadzono wcześniej w odniesieniu do wniosku Komisji dotyczącego rzeczzonego rozporządzenia. Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej wprowadziły jednak istotne zmiany do projektu Komisji i z tego względu dokonanie aktualizacji oceny skutków było właściwe oraz konieczne.

Skarga wniesiona w dniu 21 października 2020 r. – Dermavita Company / EUIPO – Allergan Holdings France (JUVÉDERM VYBRANCE)

(Sprawa T-635/20)

(2020/C 443/29)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dermavita Company SARL (Bejrut, Liban) (przedstawiciel: adwokat D. Todorov)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Allergan Holdings France SAS (Courbevoie, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy JUVÉDERM VYBRANCE – unijny znak towarowy nr 13 541 594

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 sierpnia 2020 r. w sprawie R 1014/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO uznania odwołania za złożone;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania ich własnymi kosztami postępowania oraz kosztami strony skarżącej w postępowaniu przed Sądem.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 101 ust. 4, art. 104, 106 i 107 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 października 2020 r. – Dermavita Company / EUIPO – Allergan Holdings France (JUVÉDERM VOLUMA)**(Sprawa T-636/20)**

(2020/C 443/30)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Dermavita Company SARL (Bejrut, Liban) (przedstawiciel: adwokat D. Todorov)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Allergan Holdings France SAS (Courbevoie, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „JUVÉDERM VOLUMA” – unijny znak towarowy nr 6 547 301

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 sierpnia 2020 r. w sprawie R 1016/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO uznania odwołania za wniesione;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Sądem.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 101 ust. 4, art. 104, 106 i 107 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 października 2020 r. – Dermavita Company / EUIPO – Allergan Holdings France (JUVÉDERM VOLITE)**(Sprawa T-637/20)**

(2020/C 443/31)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Dermavita Company SARL (Bejrut, Liban) (przedstawiciel: adwokat D. Todorov)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Allergan Holdings France SAS (Courbevoie, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy JUVÉDERM VOLITE –unijny znak towarowy nr 13 413 406

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 sierpnia 2020 r. w sprawie R 1015/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO uznania wniesionego odwołania;
- nakazanie EUIPO i drugiej stronie postępowania pokrycie własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z postępowaniem przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 101 ust. 4, art. 104, 106 i 107 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – NB / Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa T-648/20)

(2020/C 443/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: NB (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżącej do grupy zaszeregowania AST 10 ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2019 r.;
- o ile zajdzie taka potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji o „zmianie zaszeregowania”/awansowaniu [X] do grupy zaszeregowania AST 10 ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2019 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wszystkich decyzji o „zmianie zaszeregowania”/awansowaniu współpracowników skarżącej do grupy zaszeregowania AST 10 ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2019 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem przyjętej przez administrację metodologii przechodzenia z grupy zaszeregowania AST 9 do grupy zaszeregowania AST 10.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zakresu art. 31 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty dotyczący niepoinformowania członków personelu o zasadach przechodzenia z grupy zaszeregowania AST 9 do grupy zaszeregowania AST 10.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – KL / EBI

(Sprawa T-651/20)

(2020/C 443/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KL (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 28 lutego 2020 r., zgodnie z którą nieobecności skarżącego na badaniach lekarskich w dniach 23 grudnia 2019 r., 3 lutego i 28 lutego 2020 r. są nieuzasadnionymi nieobecnościami zgodnie z art. 3.6 załącznika X do przepisów administracyjnych mających zastosowanie do personelu;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lipca oddalającej odwołanie administracyjne skarżącego od pierwotnej decyzji z dnia 28 lutego 2020 r.;
- nakazanie EBI naprawienia krzywdy wyrządzonej skarżącemu;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 2.3 i 3.6 załącznika X do przepisów administracyjnych. W tym względzie skarżący twierdzi, że nie mógł udać się na badania lekarskie ze względu na siłę wyższą i że jego sytuacja jest zatem objęta wyjątkami określonymi we wspomnianych przepisach.
 2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku staranności i zasady proporcjonalności. Skarżący twierdzi w szczególności, że systematyczność badań lekarskich zarządzonych przez stronę pozwaną w następstwie każdego zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do pracy może pogorszyć jego stan zdrowia – zobowiązując go do ponawiania odwołań – i narusza wyżej wspomniane zasady.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący niezgodności z prawem. Zdaniem skarżącego art. 3.4 załącznika X narusza art. 31 i 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że stosowanie tego przepisu skutkuje w praktyce pozbawieniem go, po pierwsze, corocznego urlopu wypoczynkowego, i po drugie, wszelkiego wynagrodzenia od chwili wyczerpania corocznego urlopu wypoczynkowego.
-

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2020 r. – Zhejiang Beyondsun Green Energy Technology Co. Ltd / Komisja Europejska

(Sprawa T-660/20)

(2020/C 443/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Beyondsun Green Energy Technology Co. Ltd (Huzhou, Chiny) (przedstawiciele: Y. Melin i B. Vigneron, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1216 z dnia 24 sierpnia 2020 r. unieważniającego faktury wystawione przez Zhejiang Trunsun Solar Co Ltd. z naruszeniem zobowiązania uchylonego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2017/1570;
- obciążenie Komisji i jakiegokolwiek interwenienta, który zostałby dopuszczony do udziału w sprawie w celu popierania żądań Komisji, kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych sprawy i naruszenia art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, a w szczególności jego ust. 9, przy uznaniu, że strona skarżąca naruszyła postanowienia zobowiązania uzgodnionego pomiędzy Komisją i CCCME w imieniu między innymi strony skarżącej. Strona skarżąca nie naruszyła swoich obowiązków na podstawie zobowiązania przy wystawianiu faktur ze skorygowaną ceną zgodnie ze zmiennym zobowiązaniem celnym MCI dla przywozów, które zostały dopuszczone do swobodnego obrotu po wejściu w życie rozporządzenia uchylającego zobowiązanie i wprowadzającego zmienne zobowiązanie celne dla MCI po dniu 1 października 2017 r.
2. Zarzut drugi, tytułem ewentualnym, dotyczący tego, że nawet jeżeli strona skarżąca naruszyła zobowiązanie, quod non, to jednak Komisja postąpiła niezgodnie z prawem uznając owe faktury za nieważne i pobierając cło od nich, ponieważ uprawnienia, na jakich się przy tym oparła, albo wygasły, albo zostały odwołane. Było tak, ponieważ rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 1238/2013 i nr 1239/2013 wygasły w dniu 7 grudnia 2015 r. (na podstawie art. 5 obydwu rozporządzeń). Podobnie, rozporządzenia wykonawcze (UE) 2017/367 i nr 2017/366 wygasły w dniu 3 września 2018 r. (na podstawie art. 6 obydwu rozporządzeń). W każdym razie, art. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2017/367 i art. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/366 zostały już uchylone przez art. 1 ust. 4, art. 1 ust. 5, art. 3 ust. 3 i art. 3 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1570.
3. Zarzut trzeci, tytułem ewentualnym, dotyczący tego, że nawet jeżeli strona skarżąca naruszyła zobowiązania i na wypadek, jeżeli Trybunał nie uznałby, że kompetencje Komisji zostały odwołane lub wygasły w chwili przyjmowania zaskarżonego rozporządzenia, to jednak Komisja naruszyła art. 8 ust. 1, 9 i 10, art. 10 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, art. 13 ust. 1, 9 i 10, art. 16 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, stwierdzając nieważność faktur wynikających ze zobowiązania i pobierając następnie z mocą wsteczną celne należności przywozowe.

Skarga wniesiona w dniu 6 listopada 2020 r. – Ryanair / Komisja**(Sprawa T-665/20)**

(2020/C 443/35)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Lapr v te, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 26 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56867 COVID 19 – Odszkodowanie za szkody poniesione w związku z wybuchem pandemii COVID-19 przyznane przez Niemcy na rzecz Condor Flugdienst GmbH⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Strona skarżąca wniosła także o rozpoznanie jej skargi w trybie przyspieszonym, o którym mowa w art. 23a statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska naruszyła konkretne postanowienia TFUE oraz leżące u podstaw liberalizacji rynku przewozów lotniczych w Unii zasady ogólne prawa Unii odnoszące się do zakazu dyskryminacji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości. Liberalizacja przewozów lotniczych umożliwiła rzeczywisty rozwój niskokosztowych przedsiębiorstw lotniczych w skali ogólnoeuropejskiej. Upoważniając Niemcy do przyznania pomocy przedsiębiorstwu Condor, Komisja Europejska nie uwzględniła szkody wyrządzonej takim ogólnoeuropejskim przedsiębiorstwem lotniczym poprzez wprowadzenie ograniczeń w podróżowaniu w związku z kryzysem COVID-19.
2. Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca utrzymuje, że Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE oraz popełniła oczywisty b d w ocenie przy badaniu proporcjonalności pomocy do szkody spowodowanej wprowadzeniem ograniczeń w podróżowaniu w związku z kryzysem COVID-19, w szczególności poprzez uznanie przedłużającego się okresu niewypłacalności przedsiębiorstwa Condor za szkodę bezpośrednią, która miała zostać wyrównana dzięki przyznaniu pomocy, jak też uznanie, że przedsiębiorstwo Condor zostanie sprzedane do czerwca 2022 r., a przychód z jego sprzedaży będzie można przeznaczyć na spłatę części pomocy.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska popełniła b d, rezygnując ze wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo zaistnienia poważnych trudności oraz naruszyła uprawnienia proceduralne strony skarżącej.
4. Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji Europejskiej (UE) z dnia 26 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56867 COVID 19 – Odszkodowanie za szkody poniesione w związku z wybuchem pandemii COVID-19 przyznane przez Niemcy na rzecz Condor Flugdienst GmbH (Dz.U. 2020, C 310, s. 5).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL